

tog den ikke til sig. Hun mægtede det ikke. Hun var allerede bleven overvunden af denne stumme Bøn om Tilgivelse. Dog kunde hun ikke faa sig til at besvare hans Haandtryk, endmindre til at møde hans Blik, hvad han dog tydelig nok ventede paa. Hendes Stolthed led endnu for meget under, at hun var saa modstandsløs overfor hans Kærtegn.

„Hvor din Haand er kold,“ sagde han. „Du fryser vist. Skal jeg ikke hente dig et Sjal?“

„Nej. Jeg har det godt.“

„Trækker det ikke paa dig henne fra Døren?“

„Nej. Jeg kan ikke mærke noget.“

„Men alligevel. Vil du ikke — —?“

„Nej nej — lad dog være!“

„Som du vil, min Ven!“

Der havde været noget utaalmodigt og forpint i hendes Tone, hvad Per dog ikke mærkede. Han klappede hendes Haand og førte den op imod sit Bryst saaledes, at hendes Arm kom til at hvile i hans. Samtidig lænede han sig endnu lidt mere over imod hende, saa ogsaa deres Skuldre fortroligt berørte hinanden. Da hun gjorde Mine til at trække Haanden til sig, holdt han den fangen ogsaa med sin anden Haand. Og nu hviskede han hende ind i Øret med det Tonefald, hun kendte fra deres Elskovsnætter, og som derfor skød Blodet op i hendes Kinder: „Du kære . . . kære Ven!“

„Har du danset?“ spurgte han lidt efter.

Hun rystede paa Hovedet.

„Har du Lyst til det?“

„Nej slet ikke . . . Jeg er for træt,“ føjede hun til efter et lille Ophold af Frygt for, at han skulde misforstaa hendes Vægring.

„Saa har jeg et Forslag at gøre. Det er et saa